

akár fürge pók a vizen
tavasznyi életünkön átszalad a döbbenet
mint a kenyérre karcolt keresztet
gépiesen felfaljuk az alázatot

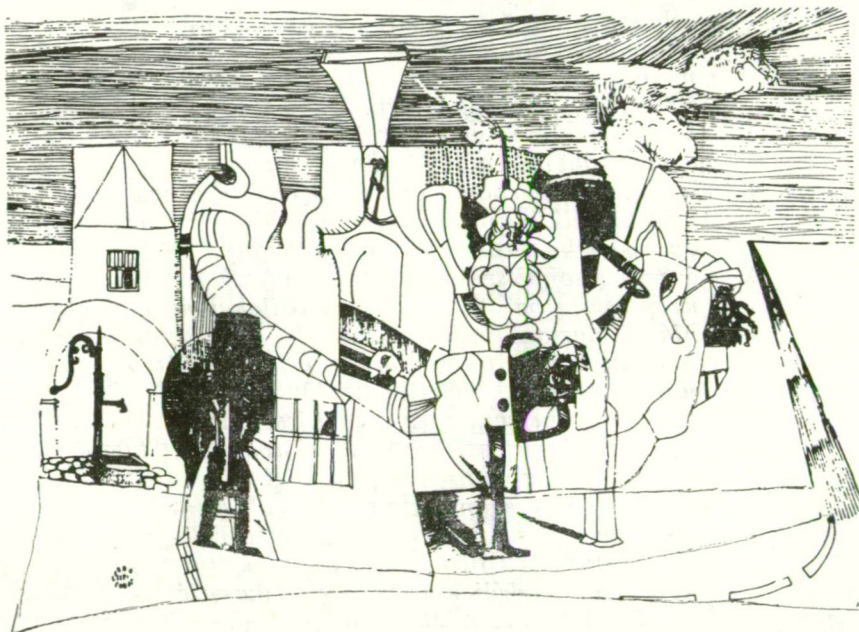
HERVAY GIZELLA

Marsbéli menyasszony

terhes a menyasszony szeplős a menyasszony a Marson
fekete babakocsik barna lovacsákak menete trappol
ezüstlamében üstökös uszálya — vak hold
vonít — vigyorgó kutyakoponya startol
estélyiruhás gyászmenet autóstoppal a vőlegény
imádkozó sáskák előtte utána jaj szegény
imádkozni se tud káromkodni se rendőrlámpa
kacsint rá felsöpörve az autópálya
evőeszközök sorfala világít fáklyásmenet
az esőben kialszik de integet
a menyasszony csak a vőlegény nem látja
sebészkes kezében homlokán kvarclámpa
lampionokkal a gyerekek árva iskolatáska
megy az égi suliba tente fiúcska-leányka
itt a fagyú is újságpapírban háziáldás
kertitörpe az íróasztalon disznóvágás
a mennyben mindenki oda hivatalos
csak Attila zsebéből gurult ki örökre a vashatos
kilincs nélkül nyílik a menny a kulcs a zárba beletörött
az új házba három új árva költözött
a szilvaszemű szerelem szégyenkezik meztelenül
krepp-papírba csomagolva a közlekedők közt elvegyül
Mária Mária Mária nézi fiát
Marson született küszöbre ejtett vásárfiát
játékjászolban hófehér porcelánbaba
nézi hogy belehal újra meg újra Mária
tenyerét összeszezi barmokhoz irgalomért könnyörög
lábába belekap egy mohó kutyakölyök
vájdling az ölében telesírja paszulyszemekkel
köténye kihasad gyűrögeti sóhajt a vekker
sóhajt József is fűrészszel kicsi keresztfát
képen a marsbéli kunyhó — felakasztják
a falra a földön mint a katonaképet
bekeretezve barna léccel az öröklétet

Napraforgó

porcelántálban fuldokló legyek
mézben vánszorgó darazsak nagyhatalma dél
fordítsd arcodat felénk kiszikkadt napraforgókra
állunk derékig fagyos iszapban szemünk lassan kipereg
VÁRJUK AZ IDŐ TELJESSÉGÉT ébren virrasztunk
zsarnok a mi égi rokonunk napraforgó-fejeket követel
folyik a lefejezés csonka száruk merednek az égre
kiütött szemek a földön fekete szemét
jaj már csak a szemgödreink tiszták
mossák égi esők — állítsunk gyertyát érte
hadd világítson a bölcs szemgödör
hadd lássa a gyermek hová nyitotta szemét
micsoda világokra — micsoda virágokra
vetett szemet a nap — nehogy árva maradjon
egy is — lerajzolja a gyermek
lesznek a napraforgók földi napok
lesznek a föld látó szemei hadüzenet az égnek
íme ÉLETBEN MARADUNK — napraforgó-száruk
állnak vigyázzban — ha nem enyhül meg az ég
föld alá bújunk VILÁGÍTUNK VIRÁGGAL
izzadó iszap agyag sár a házunk
egymás szemében didereg az ég



OROSZ JÁNOS MUNKÁJA